
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 151, januari 2018

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Rode Draad in het Nieuwe Testament

Deel 5

De Openbaring van Johannes

De Openbaring van Johannes richt zich op de voltooiing van twee huizen, het huis van Israël en het huis van Christus, beiden in relatie tot de volkeren.

In dit laatste Bijbelboek staan we op heilige grond. Het boek is niet geschreven door de inspiratie van de Heilige Geest, zoals de andere Bijbelboeken (1 Petr. 1:20,21), maar het is door de Heer Zelf aan Johannes gedicteerd:

“Openbaring van Jezus Christus, welke God Hem gegeven heeft om zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden, en welke Hij door de zending van zijn engel aan zijn dienstknecht Johannes heeft te kennen gegeven. Deze heeft van het woord van God getuigd en van het getuigenis van Jezus Christus, alles wat hij gezien heeft” (Openb. 1:1,2).

Overal in het Nieuwe Testament worden we er op gewezen om de Here elk moment te verwachten. De voltooiing van de twee huizen is aanstaande en zal het boek Openbaring in korte tijd grotendeels zijn vervuld. De Bijbel zal dan meer een historisch boek dan een profetisch boek worden.

De Openbaring geeft ons levendige beschrijvingen van de visioenen voor de wederkomst van Christus en de komst van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. De Openbaring begint met brieven aan de zeven gemeenten in Klein-Azië. Vervolgens beschrijft het boek een aantal vernietigingen die over de aarde worden uitgegoten, het teken van het beest, "666", de grote strijd bij Armageddon, het binden van de Satan, het regeren van de Heer, het oordeel van de Grote Witte Troon en de aard van de eeuwige stad van God, het Nieuwe Jeruzalem.

Profetieën over Jezus Christus worden vervuld en een laatste oproep om Zijn heerschappij te erkennen, verzekert ons ervan dat Hij spoedig zal terugkomen. Het boek Openbaring is de voleinding van de profetieën over de eindtijd die al zijn voorzeggd in het Oude Testament. De antichrist wordt beschreven in Daniël 9:27 en wordt verder in detail genoemd in Openbaring 13. Behalve het boek Openbaring zijn er meer voorbeelden van apocalyptische literatuur in de Bijbel te vinden, zoals Daniël 7-12, Jesaja 24-27, Ezechiël 37-41 en Zacharia 9-12. Al deze profetieën komen tot een climax in het laatste Bijbelboek.

Het is van belang dat we goed zien hoe God met de twee huizen omgaat in het boek Openbaring. Hiervan lezen we in Handelingen 15:14-18:

“Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan erop bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen. En hiermede stemmen overeen de woorden van de profeten, gelijk geschreven staat: ‘DAARNA zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel van de mensen de Here zoeken, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgeroepen, spreekt de Here, die deze dingen doet, welke van eeuwigheid bekend zijn.’”

Lukas citeert hierbij Amos 9:11,12:

“Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, Ik zal haar scheuren dicht en wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal haar herbouwen als in de dagen van ouds, opdat zij beërven de rest van Edom en van al de volken over wie mijn naam is uitgeroepen, luidt het woord van de Here, die dit doet.”

In Handelingen zien we twee zaken. Ten eerste, God is momenteel bezig een volk — de gemeente — voor zijn naam te vergaderen, de vorming van het huis van Christus. Pas wanneer Christus zijn handelen met dit huis heeft afgerond (Openb. 1-3), wendt Hij zich tot het andere huis, het huis van Israël. *“DAARNA” zal ik wederkeren*, schrijft Lukas. *“DAARNA”* betekent NADAT God een volk voor zijn naam heeft vergaderd uit de heidenen en de Joden. Dit *“DAARNA”* komt overeen met *“NA DEZE DINGEN”* in Openbaring 4:1. Na twee inleidende hoofdstukken beschrijft Openbaring 6-18 de voltooiing van het huis van Israël die ook wel *“een tijd van benauwdheid voor Jacob”* wordt genoemd (Jer. 30:7). Daniel noemt deze periode de *“zeventigste jaarweek”*, een periode van zeven jaar *“om de overtreding te voleindigen, de zonde af te sluiten, de ongerechtigheid te verzoenen, en om eeuwige gerechtigheid te brengen, gezicht en profeet te bezegelen en iets allerheiligst te zalven”* (Dan. 9:24). Dit is de voltooiing van het huis van Israël.

De gebeurtenissen voor de rechterstoel van Christus zullen na de opname van de gelovigen hoogstwaarschijnlijk zijn afgerond voordat de zeventigste jaarweek begint, want *“het oordeel begint bij het huis van God”* (1 Petr. 4:17). Gaat de gemeente door de grote verdrukking? Als we de aard van de gemeente en van de grote verdrukking kennen, zullen we die vraag niet stellen. De gemeente is een hemels volk. De gemeente doet zijn werk buiten de legerplaats en zal geoordeeld worden buiten de legerplaats in de hemelse gewesten.

De gemeente (Openb. 1-3) en de grote verdrukking (Openb. 6-18) hebben daarom niets met elkaar te maken. De conclusie kan alleen maar zijn dat de gemeente niet door de zeventigste jaarweek of een deel daarvan zal gaan.

Het huis van Christus komen we tegen in Openbaring 1-3. Openbaring 5-6 zijn inleidende hoofdstukken tot Openbaring 6-18 waar het huis van Israël centraal staat. Deze jaarweek wordt beschreven in Daniël 9:26b-27:

“Een volk van een vorst, een volk dat komen zal, zal de stad en het heiligdom te gronde richten. Het einde ervan zal zijn in de overstromende vloed en tot het einde toe zal er oorlog zijn, verwoestingen waartoe vast besloten is. Hij zal voor velen het verbond versterken, één week lang. Halverwege de week zal Hij slachtoffer en graanoffer doen ophouden. Over de gruwelijke vleugel zal een verwoester zijn, zelfs tot aan de voleinding, die, vast besloten, uitgegoten zal worden over de verwoeste.”

De laatste jaarweek van Daniël wordt in detail beschreven in Openbaring 6-18 en de structuur van die hoofdstukken is al volgt:

Openbaring 6-18: *“tijd van benauwdheid voor Jacob”* (Jer. 30:7) ... **de zeven zegels**

1. Eerste zegel (Openb. 6:1)
2. Tweede zegel (Openb. 6:3)
3. Derde zegel (Openb. 6:5)
4. Vierde zegel (Openb. 6:7)
5. Vijfde zegel (Openb. 6:9)
6. Zesde zegel (Openb. 6:12)
7. Zevende zegel ... **de zeven bazuinen** (Openb. 8:1)
 1. Eerste bazuin (Openb. 8:7)
 2. Tweede bazuin (Openb. 8:8)
 3. Derde bazuin (Openb. 8:10)
 4. Vierde bazuin (Openb. 8:12)
 5. Vijfde bazuin (Openb. 9:1)
 6. Zesde bazuin (Openb. 9:13)
 7. Zevende bazuin ... **de zeven schalen** (Openb. 11:15)
 1. Eerste schaal (Openb. 16:2)
 2. Tweede schaal (Openb. 16:3)
 3. Derde schaal (Openb. 16:4)
 4. Vierde schaal (Openb. 16:8)
 5. Vijfde schaal (Openb. 16:10)
 6. Zesde schaal (Openb. 16:12)
 7. Zevende schaal (Openb. 16:17)

De zeventigste jaarweek van Daniël omvat de periode en de gebeurtenissen van de zeven zegels die in de hemel door de Heer worden geopend. De zevende zegel omvat alle zeven bazuinen en de zevende bazuin omvatten alle schalen van Gods toorn. Het zevende zegel omvat daarom alle bazuinen en schalen.

De zeven zegels (Openb. 6:1-17, 8:1-5), **zeven bazuinen** (Openb. 8:6-21, 11:15-19), en **zeven schalen** (Openb. 16:1-21) omvatten de eindtijd oordelen van God. De oordelen worden heviger naarmate de eindtijd vordert. De zeven zegels, bazuinen en schalen houden verband met elkaar. Het zevende zegel is een inleiding tot de zeven bazuinen

(Openb. 8:1-5) en de zevende bazuin is een inleiding tot de zeven schalen (Openb. 11:15-19, 15:1-8). De zevende zegel omvat alle bazuinen en schalen.

Zegels

De eerste vier van de zeven zegels staan bekend als de vier ruiters van de Openbaring. Het eerste zegel introduceert de Antichrist (Openb. 6:1-2). Het tweede zegel veroorzaakt grote oorlogen (Openb. 6:3-4), de derde zegel veroorzaakt hongersnood (Openb. 6:5-6). Het vierde zegel brengt plagen, meer hongersnood, en meer oorlogen voort (Openb. 6:7-8). Onder het vijfde zien we de martelaars vanwege hun geloof in Christus in eindtijd (Openb. 6:9-11). God hoort hun roep en zal hen bevrijden op Zijn tijd. Wanneer de zesde zegel verbroken is, komt er een vernietigende aardbeving die enorme chaos en vreselijke verwoesting veroorzaakt (Openb. 6:12-14).

Bazuinen

De zeven bazuinen worden beschreven in Openbaring 8:6-21. De zeven bazuinen zijn de "inhoud" van het zevende zegel (Openb. 8:1-5). De eerste bazuin veroorzaakt hagel en vuur dat veel van het plantenleven in de wereld vernietigt (Openb. 8:7). De tweede bazuin brengt wat een meteor lijkt te zijn die de oceanen treft en de dood veroorzaakt van veel leven in de zee (Openb. 8:8-9). De derde bazuin lijkt op de tweede, behalve dat de meren en rivieren van de wereld worden getroffen in plaats van de oceanen (Openb. 8:10-11). De vierde bazuin zorgt ervoor dat de zon en maan worden verduisterd (Openb. 8:12). De vijfde bazuin loopt uit op een plaag van "demonische sprinkhanen" die de mensheid aanvallen en martelen (Openb. 9:1-11). De zesde bazuin laat een demonisch leger los dat een derde van de mensheid doodt (Openb. 9:12-21). De zevende bazuin roept de zeven engelen op met de zeven schalen van Gods toorn (Openb. 11:15-19, 15:1-8).

Schalen

De zeven schaaloordelen worden beschreven in Openbaring 16:1-21. De zeven schaaloordelen worden opgeroepen door de zevende bazuin. De eerste schaal veroorzaakt een uitbraak van pijnlijke zweren onder de mensheid (Openb. 16:2). De tweede schaal veroorzaakt de dood van al het leven in de zee (Openb. 16:3). De derde schaal zorgt ervoor dat de rivieren in bloed veranderen (Openb. 16:4-7). Tijdens de vierde schaal wordt de hitte van de zon intenser en veroorzaakt grote pijn (Openb. 16:10-11). Tijdens de zesde schaal droogt de rivier de Eufraat op en vindt de voorbereiding om de slag van Armageddon plaats (Openb. 16:12-14). De zevende schaal veroorzaakt een enorme aardbeving gevolgd door grote hagelstenen (Openb. 16:15-21).

Het Messiaanse tijdperk

Het boek Openbaring heeft het een en ander te zeggen over het komende Messiaanse tijdperk, het tijdperk van Christus' heerschappij van duizend jaar op deze aarde. De nadruk is echter beperkt, omdat de profeten in het Oude Testament hier al uitvoerig over hadden geschreven.

Op macro niveau is de Bijbel een boek dat zich afspeelt in een periode van 7000 jaar met als climax de zevende periode van 1000 jaar (vgl. Gen. 2:2), het Messiaanse tijdperk. De Bijbel heeft veel te zeggen over de tijd voor en na die 7000 jaar, maar alleen voor zover ze voor die 7000 jaar van belang zijn. We zien daarom in de type in Genesis 1:26-2:3 en bij de profeten al het millennium en niet pas in Openbaring 20.

We kunnen Genesis 1:1-2:3 ook op micro niveau bekijken, als type, namelijk de christen die in Gen.1:3 tot geloof komt doordat de Geest van God over zijn of haar woest en ledige leven zweeft. De zes dagen zijn dan een type van geestelijke groei met het oog op de zevende dag, het Messiaanse tijdperk, waarin er een sabbatsrust wacht voor de christen (Hebr. 4:9).

(Op de eerste dag (Gen. 1:3-5), schept God het licht, waarin de gelovige overgaat van de duisternis naar het licht. Op de tweede dag (Gen. 1:6-8) is er de scheiding van de wateren boven en onder. Het is typologisch de fase van de jonge christen die het onderscheid moet leren tussen geest en ziel. Het lijkt hem allemaal nog 'water', maar het onderscheid wordt sterker op de derde dag (Gen. 1:9-13). De gelovige komt nu in de fase van de jongeman (1 Joh. 2:12-14). Het onderscheid is niet alleen water, maar water ten opzicht van de droge aarde. Door dit onderscheid kan er nu vrucht komen. Op de vierde dag (Gen. 1:14-19) zien we de lichten aan het uitspansel, waaronder de zon en de maan. De zon is de enig ware Bron, de maan weerspiegelt het zonlicht. Zo leert de gelovige te zien dat hij of zij een rank is aan de ware Wijnstok. We leren te ontdekken wie we zijn, Christus ALS ons. Op de vijfde dag (Gen. 1:20-25) schept God de grote zeedieren en allerlei gevogelte. De gelovige wordt geworteld in wie hij of zij is en ontdekt het hemelse leven meer en meer. Dan op de zesde dag (Gen. 1: 26-31) schept God de mens. Dan komen wij tot geestelijke groei om tot de mens te worden die in dit leven tot zijn rust is ingegaan, om op de zevende dag, het Messiaanse tijdperk, met Christus te heersen).

Alle beloften aan de overwinnaars in Openbaring 2 en 3 zijn Messiaans in hun reikwijdte. Dit alles is terug te voeren naar de type in Genesis 1:1-2:3. Veel christenen slaan geen acht op dit raamwerk of vervormen het en eindigen dan ergens anders dan bij het komende koninkrijk, of ze eindigen bij een verworden beeld van het koninkrijk.

Het tijdperk dat komt, is het Messiaanse tijdperk. In Markus. 10:30 betekent "eeuwig leven" "langdurig tijdperk leven" en wordt dit tijdperk in verband gebracht met de toekomstige eeuw (Gr. *aioon*), het Messiaanse tijdperk. Voor wat de mens betreft, begonnen "eeuwen" vanaf Adam en is er sprake van twee *aionen* in de 7000 jaar Bijbelse geschiedenis van de mens (vgl. Matt. 12:32).

Allereerst is er de Bijbelse eeuw waarin wij nu leven. We lezen hiervan in de volgende verzen: “gelijk Hij gesproken heeft door de mond van zijn heilige profeten van oudsher (lett.: “sinds de ‘eeuw’) is begonnen” (Luc. 1:70). “Zó zal het gaan bij de voleinding van de wereld (lett.: ‘van de “eeuw”)’” (Matt. 13:49). “een wijsheid echter niet van deze “eeuw”, noch van de beheersers van deze “eeuw” (1 Cor. 2:6,7). Dit is de “eeuw” waarin onze Heer leefde en het is dezelfde “eeuw” waarin Adam werd geschapen en het is dezelfde “eeuw” waarin wij leven. Deze eeuw omvat een periode van 6000 jaar en gaat strikt genomen terug naar “grondlegging” van de wereld in Genesis 1:2b, waar de Geest van God over de wateren zweefde om de aarde te herstellen ten behoeve van de mens (vgl. Luc. 11:50; Hebr. 4:3). De “eeuw” die hierop volgt, is de “toekomstige eeuw”, het Messiaanse tijdperk. We lezen daarvan in de volgende verzen: “en in de ‘toekomstige eeuw’ het eeuwige leven” (Marc. 10:30). “in deze tijd en in de “toekomstige eeuw”” (Luc. 18:30). “en de krachten van de “toekomstige eeuw” gesmaakt hebben” (Hebr. 6:5). Het zijn deze twee “eeuwen” of tijdsperiodes, de huidige en toekomstige, waarin de menselijke geschiedenis tot en met het Messiaanse vreedrijk zich afspeelt. In de eeuwigheid na het Messiaanse tijdperk zullen er ook talloze “eeuwen” zijn, eeuwen waarin God zijn overweldigende rijkdom zal tonen (Ef. 2:7). Voor alle eeuwen geldt dat onze Here Jezus Christus “de Koning van de eeuwen” is (1 Tim. 1:17).

De beloning van het Messiaanse koninkrijk

Het volbrachte werk van de Here Jezus op Golgotha heeft niet alleen met eeuwige redding te maken, maar ook met het koninkrijk der hemelen, de heerschappij vanuit de hemelen over de aarde. Het was het komende koninkrijk, het Messiaanse koninkrijk, waarop de blik van onze Heer was gericht. Het loon van ons geloof heeft te maken met het deel krijgen aan de hemelse heerschappij in de hemelen in het komende Messiaanse tijdperk (vgl. Openb. 2:26). Alle beloften aan de overwinnaars in Openbaring 2 en 3 hebben hiermee te maken, want al deze beloften zijn Messiaans.

Het doel van onze geestelijke wedloop heeft met het aanbod van het koninkrijk der hemelen te maken. De gelijkenissen van het koninkrijk der hemelen in de evangeliën hebben ook met dit aanbod te maken, eerst aan Israël en later aan de gemeente van Jezus Christus. Deze gelijkenissen beschrijven zaken rond dit aanbod en de voorwaarden om deel te krijgen aan deze heerschappij.

“Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon” (Openb. 3:21).

Zo laat in Egypte de Farao Jozef rijden op de “tweede” wagen die hij had (Gen. 41:43). Jozef was daarmee tot onderkoning gesteld. Jozef is een type van Christus die de “tweede” onder de Vader is. Christus is de erfgenaam en wij, kinderen van God, zijn gesteld als “derde” in de Messiaanse heerschappij. De vraag is nu wat de voorwaarde is dat wij deel krijgen aan deze toekomstige heerschappij die niets anders is dan de beloning van onze geestelijke wedloop. Kortom, de deelname aan de toekomstige Messiaanse heerschappij is afhankelijk van onze huidige (innerlijke) heerschappij van de genade:

“Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave van de gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus, opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here” (Rom. 5:17,21).

De grote uitdaging voor de geestelijke wedloop van de gelovige is dat de genade zal heersen in DIT leven met het oog op de openbare manifestatie ervan in het Messiaanse tijdperk en de verdere blik op het Nieuwe Jeruzalem, het einde van de progressie van het Nieuwe Testament.

De climax

De climax van het boek Openbaring zien we in Openbaring 21:2:

“En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is.”

Er is een aards Jeruzalem onder een oud verbond, maar het Nieuwe Jeruzalem zal alles zijn waar het Nieuwe Verbond voor staat. Hierover lezen we in Openbaring 4:24-26:

“Dit is iets, waarin een diepere zin ligt. Want dit zijn twee bedelingen: de ene van de berg Sinaï, die slaven baart, dit is Hagar. Het woord Hagar betekent de berg Sinaï in Arabië. Het staat op een lijn met het tegenwoordige Jeruzalem, want dat is met zijn kinderen in slavernij. Maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze moeder.”

“Hagar en Sara”, zegt Paulus verder in Galaten 4:24, “zijn twee bedelingen”. De NBG vertaling “bedelingen” in dit vers is misleidend. Het woord ‘bedeling’ verwijst in het algemeen naar het Griekse woord *oikonomia* (zie ook: Eeuwen en Bedelingen, Het Woord van de Gerechtigheid, juni, juli 2003, nr. 6). Het woord ‘bedeling’ in Galaten 4:24 is echter niet de vertaling van het Griekse woord *oikonomia*, maar van *diatheke*. Het woord *diatheke* komt drie keer voor in de brief aan de Galaten (Gal. 3:15,17; 4:24), en wordt vertaald met ‘testament’ en ‘verbond’ (Staten vert.) of ‘bedeling’ (NBG).

In het Nieuwe Testament is *diatheke* de Griekse vertaling van het Hebreeuwse *beriet*. De Septuaginta (de Griekse vertaling van het Oude Testament) vertaalt het woord ook met *diatheke*.

In Griekenland verwees *diatheke* naar een regeling, die door één partij was gemaakt, waarbij de andere partij de keuze had die regeling te verwerpen. *Diatheke* werd in Griekenland praktisch alleen gebruikt bij een laatste wilsbeschikking.

De Griek kende ook het woord *syntheke* voor verbond. Dit verbond verwees echter naar een regeling tussen twee gelijkwaardige partners. De Septuaginta vermijdt het woord *syntheke*, omdat er bij een *beriet* van God geen sprake is van gelijkwaardigheid.

Hagar en Sara verwijzen dus niet naar bedelingen zoals het woord *oikonomia* dit omschrijft, maar naar het oude en het nieuwe verbond. Hoewel het oude verbond een openbaring was van God, had het een tijdelijk karakter in Gods handelen met Israël en stond het in de weg om tot een vollere openbaring van Christus te komen. Het oude verbond was verbonden met het aardse karakter van de berg Sinaï, en het nieuwe verbond was verbonden met het hemelse karakter van het Nieuwe Jeruzalem. Het hemelse karakter van Christus kan niet tot openbaring komen als er verbondenheid blijft van het aardse karakter van het oude verbond. Wat tijdelijk een rol vervulde in het plan van God, zou dan worden tot slavernij en gebondenheid.

Sara, de vrije, is verbonden met het woord 'belofte' (Gal. 4:23). Het woord 'belofte' komt veelvuldig voor in de brief aan de Galaten (3:14, 16, 17, 18, 21, 22, 29; 4:23). Het is de belofte dat de nakomelingen van Abraham, het zaad van Abraham, erfgenamen zijn (Gal. 3:29). Christus is een lijfelijke nakomeling van Abraham. Christenen zijn "in Christus" en daarom organisch verbonden aan Christus. Dit betekent niet dat God ook met christenen een verbond heeft gesloten. Onze organische eenheid met Christus brengt ons in de positie dat wij de zegen van het verbond van God met Abraham kunnen ontvangen door middel van het principe van het nieuwe verbond.

In Galaten 4:24 ziet Paulus geen probleem om het oude en nieuwe verbond te omschrijven als een *diatheke*. In de Griekse samenleving werd *diatheke* verbonden met sterven, erfenis en erfgenamen. Dit feit komt Paulus goed van pas als hij spreekt over de erfenis die voor ons ligt door de dood van de Here Jezus aan het kruis. Door de dood heeft de oude *diatheke* afgedaan en sluit God een nieuwe *diatheke* met Israël. *Diatheke* als vertaling heeft echter het bezwaar dat een *beriet* niet de gedachte heeft van een laatste wilsbeschikking. Toch wordt de gedachte van een wilsbeschikking sterk naar voren gebracht in Hebreeën 9:15-17:

"En daarom is Hij de middelaar van een nieuw verbond [diatheke], opdat, nu Hij de dood had ondergaan om te bevrijden van de overtredingen van het eerste verbond [diatheke], de geroepenen de belofte van de eeuwige erfenis ontvangen zou. Want waar een testament [diatheke] is, moet noodzakelijk de dood van de erflater melding gemaakt worden; een testament [diatheke] toch wordt alleen van kracht, indien er iemand gestorven is, daar het nog geen gevolg heeft, zolang de erflater leeft. Daarom is ook het eerste verbond niet zonder bloed ingewijd."

Het testament, dat inhoudelijk niets anders is dan het nieuwe verbond, is van toepassing op christenen, want zonder testament kunnen wij nooit mede-erfgenamen van Christus zijn. Christus is erflater, maar door de opstanding van Christus is Hij ook erfgenaam en zijn wij mede-erfgenamen van Hem. Christus als erfgenaam is ook de belichaming van het nieuwe verbond. Door dood en opstanding van Christus, staat het nieuwe verbond zo vast als een huis en kan geen macht van de satan dit meer ongeldig verklaren. Door het nieuwe verbond heeft Gods plan om alle dingen in Christus samen te vatten, doorgang kunnen vinden. Dit was de grootheid van Christus' eerste komst die de crisis van de wereld bezwoer door de weg te openen voor de plannen die de Vader in eeuwigheid had voorbeschikt.

Het Nieuwe Jeruzalem, onze moeder

Om opnieuw geboren te worden, hebben we een moeder nodig. Wanneer er een eeuwige Vader is en een eniggeboren Zoon, dan moet er ook een moeder zijn. Onze moeder is het Nieuwe Jeruzalem. Haar kinderen zijn vrij. Paulus schrijft hierover in Galaten 4:26,27, waar hij Jesaja 54:1 citeert:

“Maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze moeder. Want er staat geschreven: Verheug u, gij onvruchtbare, die niet baart, breek uit en roep, gij die geen weeën kent; want talrijker zijn de kinderen van de eenzame dan van haar, die een man heeft.”

De goddelijke baarmoeder werd betreurd totdat het beloofde zaad, Christus, kwam om het Nieuwe Jeruzalem, te bevolken met wedergeboren zonen. Om die reden moest Ismaël ook uitgeworpen worden. Een ieder die niet van boven is, is vleeselijk en aards, zoals Ismaël.

Het Nieuwe Jeruzalem is de stad van God, de heilige stad die is neergedaald uit de hemel (Openb. 3:12; 21:2). Een sleutel tot deze stad vinden we in Openbaring 21 in het getal 12. In dat hoofdstuk wordt gesproken van 12 sterren, 12 poorten, 12 engelen, 12 stammen, 12 fundamenten en 12 namen van de apostelen. Het getal 12 staat voor bestuurlijke volmaaktheid en is het product van de getallen 3 en 4. Het getal 3 is het getal van God en het getal 4 staat voor al wat is geschapen. We kunnen hierbij denken aan de 4 windrichtingen en de 4 seizoenen. De boodschap is daarom deze: *“En alle schepsel in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee en alles wat daarin is, hoorde ik zeggen: Hem, die op de troon gezeten is, en het Lam zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden”* (Openb. 5:13).

Het Nieuwe Jeruzalem, de vrouw van het Lam

“En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is” (Openb. 21:2).

“En er kwam een van de zeven engelen met de zeven schalen, die vol waren van de laatste zeven plagen, en hij sprak met mij, zeggende: Kom hier, ik zal u tonen de bruid, de vrouw des Lams. En hij voerde mij weg in de geest op een grote en hoge berg, en hij toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God” (Openb. 21:9,10).

Het Nieuwe Jeruzalem is de bruid van het Lam. Dit is de definitie van het Nieuwe Jeruzalem. In deze tijd heersen engelen nog vanuit de hemelen, maar in de komende dag zullen christenen, als de bruid van Christus, het Lam, samen met bepaalde Oudtestamentische heiligen, met Christus heersen vanuit het hemelse Nieuwe Jeruzalem (vgl. Matt. 8:11, 12; Hebr. 11:13-16, 39, 40; Openb. 2:26, 27; 3:21).

Christus Zelf zal dan een heerschappij hebben vanuit de hemelen en vanuit Davids troon op aarde. Zo zal het zaad van Abrahams zowel hemelse als aardse vrucht dragen (Gen. 22:17,18).

Zo heeft God een gevallen schepping teruggebracht tot Zichzelf en is God alles in allen. Het boek Openbaring brengt de progressie in het Nieuwe Testament tot een einde, maar het voorhangsel is nog niet helemaal weggetrokken. We kennen nog maar ten dele en ons profeteren is nog maar ten dele (1 Cor. 13:9,12). Te zijner tijd, als het geloof verandert in het zichtbare, zullen we meer weten. Daarom kan het Nieuwe Jeruzalem alleen maar in symbolen worden beschreven. Dit neemt niet weg dat het boek Openbaring het Bijbelboek is dat bij uitstek bestudeerd moet worden in deze tijd.

De tijd is nabij. Het boek Openbaring laat zien hoe deze bedeling zal eindigen met het oog op Christus' heerschappij. Daarin zien we de progressie van het kruis naar het Nieuwe Jeruzalem.

De eerste gebeurtenis die ons wacht, is de opname van de gemeente van Jezus Christus (1 Thess. 4:16,17). Het boek Openbaring moet niet gelezen worden als een sensatiekrant. Als er tegenwoordig in de wereld een ramp

gebeurt, staan de kranten er vol van. Het Bijbelboek Openbaring is niet de Telegraaf van morgen. Het is een serieuze openbaring van en over Jezus Christus die meer dan ooit met aandacht bestudeerd en gekend moet worden. De tijd is nabij. We zullen daarom, door de genade van God, de komende studies wijden aan het hele boek Openbaring, en het boek hoofdstuk voor hoofdstuk nagaan, Daarbij gaan we uit van de belofte:

“Zalig hij, die voorleest, en zij, die horen de woorden van de profetie, en bewaren, hetgeen daarin geschreven staat, want de tijd is nabij” (Openb. 1:3).

Dan zijn we zalige, gezegende mensen, mensen die niet in de duisternis zijn. zodat DIE DAG ons niet overvalt als een dief in de nacht (1 Thess. 5:4). In tegendeel, we zien uit naar DIE DAG (1 Thess. 5:4; 2 Thess. 1:10; 2 Tim. 1:12,18), en verlangen dat een ieder in deze duistere wereld naar die dag zal uitzien.

Studievragen

1. Waar richt het boek Openbaring zich op?
2. Waar gaat het in dit boek over de gemeente van Jezus Christus?
3. Wat beschrijft de voltooiing van het huis van Israël?
4. Leg de structuur uit van de zegels, bazuinen en schalen.
5. Waarom behandelt Johannes het Messiaanse tijdperk maar summier?
6. Wat is de climax van het Nieuwe Testament?
7. Waarom is het laatste Bijbelboek zó belangrijk?